

GEEN HELD

Mark Owen bij Boekerij:
Geen makkelijke dag (No easy day)
Geen held

Mark Owen

met Kevin Maurer

GEEN HELD

Vertaald door Catalien en Willem van Paassen

Eerste druk 2014

Derde druk 2025

ISBN 978 90 492 0811 0

ISBN 978 94 0230 167 0 (e-book)

NUR 320

Oorspronkelijke titel: *No Hero*.

Oorspronkelijke uitgever: Dutton, Penguin Group (USA)

Vertaling: Catalien en Willem van Paassen

Eindredactie: Frans Stoks

Omslagontwerp: DPS design & prepress services, Amsterdam

Omslagbeeld: © MILpictures / Tom Weber

Foto's binnenwerk: privécollectie auteur

Boekverzorging: Asterisk*, Amsterdam

© Mark Owen, 2014

This edition published by arrangement with Dutton, a member of PenguinGroup (USA) LLC, a Penguin Random House Company

© Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam, 2014

De uitgever heeft ernaar gestreefd alle rechten van derden te regelen volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen contact opnemen met Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Inhoud

Veertig namen	9
Het recht om het T-shirt te dragen	27
Hoe je vijftig meter onder water zwemt zonder dood te gaan	47
De wereld van een meter	65
De kap en de box	87
Veilige terugkeer ongewis	105
De val	125
After Action Review	147
Schiet, beweeg en communiceer	173
Volg je buddy	199
Je gemakkelijk voelen bij ongemak	223
Let op de schoenen	247
Doden	267
Laatste halte met de voortrazende trein	289

De auteur heeft dit manuscript ter beoordeling voorgelegd aan het Defense Office of Prepublication & Security Review (DOPSR) van het Amerikaanse ministerie van Defensie. Tijdens deze beoordeling is er materiaal dat niet essentieel was voor het boek verwijderd of herschreven. In sommige gevallen werd er geen overeenstemming bereikt tussen de auteur en het DOPSR, waarop de passages in kwestie werden herzien. De namen van alle personen in dit boek zijn om veiligheidsredenen veranderd.

De opvattingen die u in dit boek leest zijn die van de auteur en hoeven niet altijd het officiële beleid of standpunt van het ministerie van Defensie of de Amerikaanse regering weer te geven.

PROLOOG

Veertig namen

Ik was thuis op stand-by in Virginia Beach toen de sms'jes begonnen te komen.

Het was augustus 2011 en in de stad kon je over de hoofden van de toeristen lopen. Elke dag reed ik langs vakantiegangers die op weg waren naar het strand. Ik meed het Oceanfront – het gebied dat parallel loopt aan de stranden – waar de souvenirwinkeltjes en midgetgolfbanen zonverbrande toeristen trokken. Die hadden niets anders aan hun hoofd dan het strand, maar het enige waar ik aan kon denken was Afghanistan en mijn naderende uitzending.

Het circus van hoogwaardigheidsbekleders en politieke leiders was eindelijk afgelopen. Nu stond ik bij het vooruitzicht op mijn terugkeer als een hond te rukken aan de lijn, klaar om weer aan de slag te gaan. Maar eerst moest ik stand-by zien te overleven.

Stand-by was het ergste van alles.

Het was de ene 'spin' na de andere. Wekelijks werden we gebriefd over de laatste inlichtingen uit alle brandhaarden van de wereld, wat het eigenlijk nog erger maakte. We wilden allemaal aan de slag gaan, op een echte missie. Maar tijdens stand-by konden we alleen maar plannen maken voor missies die waarschijn-

lijk nooit zouden plaatsvinden. In het buitenland was het meestal zo dat je een opdracht kreeg en een plan opstelde en een paar uur later was je het aan het uitvoeren. Maar de meeste operaties tijdens stand-by waren spontane contingency-operaties die uiteindelijk in het niets oplosten. We bereidden ons voor en planden de operatie, om vervolgens alles weer terug te draaien als Washington voor een andere optie koos, of als de brandhaard afkoelde. Het werd nog erger doordat we thuis waren, maar in feite heel weinig tijd bij onze familie konden doorbrengen. We moesten die op afstand houden omdat we nooit wisten wanneer we plotseling weg zouden zijn. Ik had haar in mijn hoofd in het vakje gestopt dat ik ook tijdens uitzendingen gebruikte. Ikzelf was weg tijdens stand-by, ook al konden mijn ouders me bellen.

Ik wist dat voor al mijn teamgenoten hetzelfde gold. We wilden allemaal gewoon in actie komen.

Het was vroeg in de avond en ik was net klaar met eten. Tijdens stand-by word je verondersteld niet te drinken of de bloemetjes buiten te zetten. Het laatste wat je wilde was dronken voor een mogelijke missie opdraven. Mij wachtte een slome avond voor de tv toen ik een reeks sms'jes over een helikoptercrash kreeg. De berichten waren allemaal dezelfde.

‘Er is een CH-47 neergehaald in Afghanistan. Een van ons?’

Het was zogenaamde ‘rumint’, een mix van echt nieuws en geruchten die vaak onzin bleek te bevatten. Helaas zou het dit keer waar blijken te zijn.

Mijn gedachten sloegen al na één sms’je op hol. Als het waar was, maakte het niet uit of het SEALs, Delta of Special Forces was. Het waren teamgenoten in dezelfde strijd. Ik belde een goede

vriend van me die in het eskader zat dat was uitgezonden. Hij was niet mee omdat hij thuis voor zijn zieke moeder wilde zorgen. Misschien wist hij iets, dacht ik.

Geen gehoor.

Ik scrolde door mijn contactenlijst en belde iedereen die informatie kon hebben. Toen kwam de bevestiging.

‘Hij was van ons.’

Het nieuws trof me als een stroomstoot. Ik zag al mijn makkers uit het eskader voor me. Mijn mobieltje zoemde voortdurend terwijl het nieuws zich verspreidde. Het gaf steeds hetzelfde bericht.

‘Hij was van ons.’

Ik had pijn in mijn maag. Kon niet stilzitten. Ik ijsbeerde met gebogen hoofd door mijn keuken, scrolde door sms’jes voor meer informatie maar vreesde elke nieuwe boodschap. Ik wist dat mijn teamgenoten zich allemaal talloze keren hadden aangemeld om precies op die plek te zijn en te doen wat ze deden. Voor hetzelfde geld had ik in die heli gezeten. Godver, ik had een paar maanden eerder een helikoptercrash meegemaakt. Het was zwaarder om thuis op nieuws te wachten, een gevoel dat onze vrouwen en vriendinnen vrijwel allemaal maar al te goed kenden.

Na een tijdje kon ik niet langer alleen zijn. Ik griste een twelpack uit de koelkast en ging op weg naar het huis van een collega-SEAL. We zouden vanavond aardig wat biertjes nodig hebben.

De zon ging onder en de straten waren verlaten. Tijdens de korte wandeling naar mijn vriend keek ik om me heen in de wijk. Die was nieuw, er stonden nog maar weinig bomen. Grote bakstenen huizen omringd door keurige gazons. In de weekends zag ik mijn burens altijd druk in de weer op hun gazon, waar ze al dat

groen net zo lang maaiden en knipten tot het perfect was. Het gaf de wijk een vredig aanzien.

De meeste burens hadden geen idee wat voor werk ik of de mannen die bij mij over de vloer kwamen, deden. Lopend langs de huizen wist ik zeker dat mijn burens zich op dat moment bezighielden met vakantieplannen, rekeningen of de vraag welke honkbalwedstrijd ze vanavond zouden bekijken. Ik besepte opeens hoe breed de kloof was tussen de ontwikkelingen in Afghanistan en wat er thuis gebeurde. Ik wist dat mijn burens achter onze troepen stonden, maar ze hadden geen idee hoe het daar was en hoe vaak mijn teamgenoten hun leven riskeerden. In het dagelijks leven thuis was de oorlog vrijwel afwezig, behalve voor de gezinnen die thuis zaten te wachten op de terugkeer van hun soldaat of matroos.

Ze hadden geen benul van alle offers die onze krijgsmacht dagelijks brengt. Ik kon daar niets aan veranderen en vanavond deed het er ook eigenlijk niet toe. Het offer was gebracht. Nu moesten wij ervoor zorgen dat het niet zou worden vergeten. Nooit zag ik de scheiding tussen ons – degenen die hun leven op het spel zetten – en de rest van het land zo scherp als op die stille avond.

Toen ik bij mijn vriend aankwam, deed hij de deur open met dezelfde gekwelde uitdrukking op zijn gezicht als ik. Hij knikte alleen maar en gebaarde me binnen te komen. Ik liep zwijgend naar zijn koelkast en zette het bier erin. Ik pakte twee flesjes en we trokken ons snel terug op de veranda aan de achterkant van zijn huis, terwijl zijn gezin in de woonkamer achterbleef.

Ik maakte mijn flesje open en nam een lange teug. Het bier

smaakte nergens naar. Het ging me alleen maar om het effect. Mijn vriend dronk in stilte het zijne en scrolde door de berichten op zijn mobieltje. Zo bleven we een tijdje zitten. Geen van ons zei iets. De helikopter zat vol met onze vrienden en ze waren allemaal omgekomen. Het was een verlamdend gevoel, want we wilden maar één ding en dat was in actie komen, maar we konden niets doen.

De zon was eindelijk onder en het was aardedonker op de veranda. Ik kon het gezicht van mijn vriend nauwelijks onderscheiden in de schaduwen. Hij nam niet de moeite de buitenlamp aan te doen. Ik denk dat we allebei blij waren met de duisternis. Het maakte het verdriet iets minder zwaar.

Na de Osama bin Laden-missie hadden politici en de media maandenlang de lof van de SEAL-teams gezongen. Ik weet niet hoe vaak ik het woord ‘held’ voorbij heb horen komen. ‘Held’ is geen woord dat we lichtvaardig gebruiken en het had inmiddels alle betekenis verloren in onze gemeenschap. Iedereen was nu een held.

De zwaarte van het verlies drong pas echt door toen de namen op het scherm van mijn iPhone begonnen te verschijnen.

We sloegen het ene na het andere biertje achterover en rakelden verhalen over de jongens in de helikopter op. We deden speciaal ons best de mooiste en grappigste verhalen over elk van hen uit onze herinnering naar boven te halen. Daar was geen gebrek aan. Humor helpt ons door de zwaarste en spannendste momenten. We groeven in ons geheugen naar alles wat tot een lach kon leiden. Mijn vriend was net binnen nog twee biertjes aan het halen toen er nog een naam op mijn telefoon verscheen.

Ray.

Dat bericht trof me als een stomp in mijn maag. Ik legde de telefoon op tafel en begon over de houten planken van de veranda heen en weer te lopen. Ik had Ray in 1999 leren kennen op het strand van San Diego. We zouden allebei beginnen aan BUD/S, de basistraining voor de SEALs. Hij had in Louisiana gestudeerd. Hij had het een jaar volgehouden voordat hij toegaf aan zijn verlangen om een SEAL te worden. Ik had mijn opleiding afgemaakt voordat ik uiteindelijk bezweek voor diezelfde levenslange kriebel. Ik weet nog dat ik naast Ray op het strand naar de branding stond te kijken en luisterde naar het geschreeuw van de instructeurs. Hij zag er vastberaden, gefocust uit. Het lawaai en de chaos leken hem totaal niet te deren.

Ray leek altijd een beetje zwijgzaam tot je hem beter leerde kennen. Anders dan ik was hij een geboren atleet. Hij had in het voetbalteam van zijn middelbare school gezeten en hij had dat afgetrainde uiterlijk. Ik zou Ray in de loop der tijd als vanzelf zien uitblinken in bijna alle fysieke uitdagingen die de instructeurs hem stelden. Zijn consistentie maakte hem zo goed. Hij volbracht altijd alles wat we deden – zwemmen, een strandloop, de hinder nisbaan – als eerste of voor aan de groep, ongeacht de omstandigheden.

In december 1999 voltooiden we allebei BUD/S. Ray werd gestationeerd bij SEAL Team Three, ik bij SEAL Team Five. Aangezien we allebei in San Diego gelegeerd waren, zagen we elkaar zo vaak mogelijk. Met onze drukke schema's bevonden we ons echter vaak aan verschillende kanten van de aardbol.

Ray had de negen levens van een zwarte kat.

Sommige nipte ontsnappingen van hem zijn legendarisch geworden. Een paar maanden voordat hij getest zou worden bij selectie en training, of s&t, werd Ray door zijn nek geschoten. Hij was op een uitzending van zes maanden naar Guam met SEAL Team Three. Met een paar vrienden was hij naar een bar gegaan om Kerstmis te vieren. Na een kleine aanvaring met een paar inwoners besloten Ray en zijn collega-SEALS te nokken. Ze stapten in een taxi en waren op weg naar de basis toen een van de mannen uit de bar, hangend vanuit het raampje van een andere auto, begon te schieten.

De kogels vlogen door de taxiraampjes. Een van de kogels trof Ray in zijn nek en vloog er dwars doorheen. Larry, een andere SEAL in de taxi, werd in zijn oor geraakt. De kogel kwam zijn neus uit. De taxichauffeur scheurde in noodtempo naar het ziekenhuis. Ray stelpde het bloed met zijn overhemd en liep op eigen kracht de eerste hulp binnen om behandeld te worden.

Een paar maanden later meldde hij zich voor s&t. Hij zat bij mij in de klas en we kwamen er allebei doorheen, maar net als na BUD/s werden we bij verschillende eskaders ingedeeld.

Nu was Ray dood. Ik kon het nog steeds niet geloven.

Mijn vriend kwam terug met nog een rondje bier, wat mij uit mijn sombere overpeinzingen schudde. We zaten nog een paar minuten zwijgend bij elkaar. We hadden allebei onze telefoon onder handbereik en scrolde door de berichten. Maar ik dacht nog steeds aan Ray.

‘Hé,’ zei ik. ‘Heb je ooit die beelden van Ray in Afghanistan gezien?’

Mijn maat liet een bevestigend lachje horen.

‘Als ik dat was geweest, zou ik het niet hebben overleefd,’ zei hij.

Wanneer we ’s ochtends aan het werk gingen en onze e-mails bekeken, was daar meestal een After Action Review (AAR) voor ons bij. Een AAR is een rapport, soms met vanuit een drone gemaakte luchtopnames, dat door alle betrokkenen bij een missie wordt opgesteld. Iedereen, van de helikopterpiloten tot de inlichtingenanalisten en de SEALs, bespreekt wat er goed ging en wat er fout ging tijdens de missie van die nacht. Deze AARS werden onder de hele gemeenschap verspreid, zodat iedereen dezelfde lessen kon leren als het team in het veld, of je nu wel of niet mee was op de missie. Het gaf ons na een bijzonder interessante missie ook heel wat gespreksstof.

Rays missie was verplichte kijkkost. Zijn eskader was toen in Afghanistan. Zijn groep voerde een aanval uit op een kluitje gebouwen achter een lemen muur. Ray was een van de leidende snipers (sluipschutters) en was boven op een belendend gebouw geklommen vanwaar hij uitzicht had op de compound waar de talibancommandant zich schuilhield, zodat hij de aanvallers dekking kon geven.

Toen ik de beelden bekeek, zag ik de aanvallers geruisloos naar hun doelwit, de compound, bewegen. Talloze keren had ik hetzelfde gedaan, dus ik wist precies hoe die mannen zich voelden. Zelfs het kijken ernaar vond ik nog steeds spannend. Ik wist dat al hun zintuigen op scherp stonden, luisterend naar een deur die opengaat of het knerpen van stenen onder een paar taliban-Cheetasneakers. Ik betrapte me erop dat ik de muur van de compound afspeurde om te zien of ik iets zag bewegen.

Ray bewoog zich uiterst behoedzaam bij het innemen van zijn positie om de aanvallers te dekken. Ik weet zeker dat hij inhield bij het minste gekraak van het dunne lemen dak, wetend dat één verkeerde beweging zijn positie zou verraden bij mensen die misschien in het huis sliepen.

Terwijl de aanvalsgroep zijn doel naderde, werd er pal onder Rays positie van binnenuit een deur opengegooid. Toen stak de onmiskenbare vorm van een bazooka – de dunne buis met een kegelvormige raket erop – naar buiten. Er volgde een korte pauze, misschien een paar seconden. Ik vermoedde dat iemand in Rays gebouw hem op het dak had gehoord of de aanvallers over de compound had horen lopen. Waarschijnlijk probeerde de talibanstrijder nu de naderende SEALs in het donker te ontwaren. Een paar tellen later spoot de raket in een baan vlak voor de aanvallers langs naar buiten om ergens verderop te ontploffen.

De schokgolf die de terugslag van de bazooka gaf was zo krachtig dat het lemen dak instortte. Het centrale deel van het dak ging als een gigantische muil open en slokte Ray op, die midden in het huis terecht kwam.

Ray landde op een berg gebroken houten balken en leem. Door de stofwolk heen zag hij meteen vijf talibanstrijders staan, met AK-47-aanvalsgeweren en extra magazijnen in een *chest rig* op hun borst. Een paar lagen er op de vloer, gevelde door de terugslag van de bazooka.

Ray had maar een paar seconden om een beslissing te nemen: in de kamer blijven en de vijf strijders doodschieten, of het huis uit gaan voordat zijn SEAL-makkers, die hem misschien niet hadden zien vallen, het vuur zouden openen.

Ray besloot het huis uit te gaan.

Hij zag een raam en stortte zich erdoorheen. Op de beelden zag ik Ray uit het raam in een hoop vallen en onderaan de muur landen. Hij schreeuwde naar zijn teamgenoten om zich als een van de *good guys* kenbaar te maken. Hij hoopte dat zijn medeaanvallers zouden beseffen dat hij geen talibanstrijder was. Vervolgens zag ik hoe Ray weggrolde van het raam en kalmpjes een granaat pakte. Hij hurkte onder de uitstekende vensterbank en wierp de granaat het huis in. Ik vond Ray er op die drone-opnames kalm uitzien. Al zijn bewegingen waren soepel en vloeiend. Hij wist iets krankzinnigs gemakkelijk te laten lijken.

Ray rolde weg van het open raam en dook weg naar beschutting. De granaat explodeerde, waardoor er een wolk van puin door het gat in het dak de lucht in schoot. Binnen in het huis hadden de scherven de strijders uitgeschakeld.

Zoals zovelen van ons had Ray zijn land meer dan tien jaar gediend onder behoorlijk zware omstandigheden. Zijn acties versterkten de basisprincipes van het team, en ik weet zeker dat het zien van die beelden van Ray die op de top van zijn kunnen opereert, ons effectiever heeft gemaakt en uiteindelijk levens heeft gered.

Daar op die veranda van mijn maat wou ik dat ik nog één keer een biertje kon drinken met Ray. We praatten de rest van de avond over onze gevallen makkers en vergaten verder alles. Het deed er niet toe hoe ze waren gestorven. Het enige wat ertoe deed, was dat ze er niet meer waren.

Dagen later begonnen er details over de crash binnen te komen. Het was belangrijk dat we ervan leerden, net als van Rays

missie. De verloren jongens hadden deel uitgemaakt van een *quick reaction force*. De QRF is een stand-by-eenheid, die vaak vlak bij een missie klaarstaat en die als het misgaat in een mum van tijd voor versterking kan zorgen.

Army Rangers waren op weg gegaan naar een doelwit in Jawe-Mekh Zareen, een dorp in de Tangi-vallei in de provincie Wardak. Aanvankelijk hadden de SEALs het doelwit aangeboden gekregen, maar die lieten het aan zich voorbijgaan omdat de maan die nacht heel helder was en ze het veiliger vonden om op donkerdere omstandigheden te wachten. Maar toen de SEALs bedankten, besloten de Rangers het doelwit aan te vallen.

Ze hadden een belangrijke talibanleider op de korrel. Vrijwel direct nadat de Rangers waren geland, brak er een vuurgevecht uit. Uit alle hoeken van de vallei kwamen talibanstrijders om de compound te verdedigen. Het gevecht woedde minstens twee uur in alle hevigheid voordat een klein groepje talibanstrijders op de vlucht sloeg. De Rangers riepen de hulp van de QRF in. Ze waren bang dat de talibancommandant en zijn bodyguards ook in de gevluchte groep zaten en ze wilden hem niet kwijtraken.

Toen de helikopter – zendercode Extortion Seventeen – de Rangers kwam helpen, werd de achterste rotor door een talibanbazooka getroffen. Ray en de jongens hadden geen schijn van kans.

Twee dagen later beweerden commandanten in Afghanistan dat de strijder die de raket had afgeschoten, gedood was bij een bombardement door F-16's.

Dat bood geen enkele troost.

Later staken er geruchten over een ingewikkelde val de kop op.

Zo zouden de taliban de SEALS naar het doelwit hebben gelokt en de heli hebben neergehaald als vergelding voor de dood van Bin Laden. Maar wat de waarheid ook mag zijn, het is een feit dat het neerhalen van de Extortion Seventeen een tragedie was. Als de QRF wordt ingeschakeld, is dat bijna altijd omdat er iets verkeerd is gegaan. Het is gevaarlijk om de QRF te zijn. Er is geen verrassingselement, vooral niet wanneer je in een CH-47 Chinook landt, die in wezen een vliegende schoolbus is. Als het je tijd is, is al het geluk of alle bekwaamheid in de wereld soms niet genoeg.

Terwijl de details die avond binnenliepen, wist ik dat er heel wat meer teamgenoten hun leven hadden verloren in Afghanistan. Achtendertig militairen kwamen om toen Extortion Seventeen werd getroffen door een bazooka. Meer dan een dozijn van hen waren SEALS. De crash was de dodelijkste dag van tien jaar oorlog in Afghanistan. De aanblik van de kisten met de vlag erover op weg naar de herdenkingsdienst staat voorgoed op mijn netvlies gegrift.

Ray was natuurlijk niet de enige vriend die ik tijdens mijn veertienjarige carrière als SEAL heb verloren. In de contactenlijst van mijn mobiel staan veertig namen die ik nooit meer zal bellen. Sinds 11 september zijn er heel wat meer SEALS gedood, maar ik heb het geluk gehad deze veertig te hebben gekend en met hen te hebben gediend.

We zullen nooit meer de gloriedagen van eerdere uitzendingen herbeleven bij een pot bier. Geen barbecues of trainingsreisjes meer. Al die veertig mannen zijn meer dan collega's of vrienden. Ze zijn broers. Telkens wanneer ik door mijn contacten scroll, stuit ik op een naam en duikt er meteen een herinnering op.

We kwamen allemaal met dezelfde droom in San Diego aan. Het was een band waardoor een knul uit de wildernis van Alaska vanaf dag één hetzelfde dacht als een surfer uit Californië en een varkensboer uit het Midden-Westen die voor het eerst in zijn leven de zee zag.

Ik jaagde die droom na vanaf de middelbare school in Alaska tot BUD/S. Toen ik eenmaal mijn drietand had, het iconische insigne dat SEALS op hun uniform dragen, probeerde ik bij iedere taak top te zijn. Een SEAL zijn was voor mij en veel van mijn teamgenoten nog maar het begin van onze droom. Een fantastische teamgenoot zijn, steeds je best doen om beter te worden en klaarstaan voor de mannen links en rechts van je werd een soort religie voor ons.

Verlies heeft mij nooit afgestompt. Naarmate mijn carrière vorderde, deed het me steeds meer. Mijn teamgenoten offerden alles op voor hun land. Ze waren maanden bij hun familie en dierbaren vandaan, brachten vele zware uren door in de koude bergen van Afghanistan en sommigen, zoals mijn vriend Ray, betaalden de hoogste prijs. Geen van hen zag zichzelf als een held.

Ik stond voor een beslissing.

Ik had veertien jaar geprobeerd de best mogelijk SEAL te zijn. Maar nu moest ik ofwel bijtekenen en lang genoeg bij de marine blijven om mijn pensioen te krijgen – nog zes jaar – of opstappen en een andere uitdaging zoeken.

Ik stond voor het zwaarste besluit uit mijn leven. Een SEAL zijn in een van de beste [REDACTED] teams van het land was meer dan gewoon mijn werk. Het was mijn identiteit en een van de belangrijkste manieren waarop ik mijn leven orde en betekenis gaf.

Ik kon niet even naar het buitenland gaan voor een parttime missie. Als ik opstapte, wist ik dat die trein me ver zou achterlaten en dat bijna de volledige invulling van mijn hele volwassen leven voorgoed zou veranderen.

Worstelend met dat besluit was ik avond aan avond bezig met het doornemen van mijn carrière en de gebeurtenissen en lessen die mij gaandeweg hadden gevormd. Ik besloot uiteindelijk de marine te verlaten en een nieuwe weg te kiezen. En daardoor zou ik mezelf opnieuw moeten uitvinden.

De publicatie van het boek parachuteerde me in een wereld waar ik nog nooit was geweest, waar miljoenen mensen die ik nog nooit had ontmoet ineens met me wilden praten en wilden horen wat ik te zeggen had. De meeste mensen die ik sprak waren positief, maar er was ook kritiek. Het was een nieuwe uitdaging, waarbij ik er niet van uit kon gaan dat mijn SEAL-training mij erop had voorbereid.

Toen ik de marine verliet, had het me dertien uitzendingen in dertien jaar gekost om de vechtmachine te worden die ik was. Het was mede zo moeilijk om van de voortrazende trein te springen omdat ik een wereld binnenging waar mijn vaardigheden misschien niet van pas zouden komen.

Wanneer mensen over SEALS horen, denken ze aan superhelden die uit vliegtuigen springen en slechteriken doodschieten. We doen die dingen allebei, maar die vaardigheden zijn niet bepalend voor wie we zijn. Wanneer we een fout maken, proberen we het nog eens en nog eens en nog eens totdat we het goed doen. We zijn geen superhelden. We gaan er gewoon honderd procent voor.